

P. Šarbel – životopis

Pán Ježíš často mluví o dokonalé spravedlnosti dětí Božích. Jejich náboženský postoj, jejich životní názor a osobní přesvědčení má být jasné a charakterizované řečí: Ano, ano, ne, ne! Dnes bychom si takové ztělesnění Božího zákona připomněli v osobě jednoho libanonského kněze P. Šarbela Machlúfa, který byl roku 1965 blahořečen a v roce 1978 papežem Pavlem VI. prohlášen v Římě za svatého. Šarbel Machlúf, křestním jménem Jussuf, byl nejmladší z 5 dětí; dvou bratří a dvou sester. Narodil se roku 1829 na severu Libanonu v Bekaa Kafře. Když měl tři roky, zemřel mu otec. V roce 1853 odešel Šarbel do maronitského kláštera Annaya vysoko v horách Libanonu asi 70 km od města Biblos. Tenkrát v tomto mladém muži, který nevlastnil nic kromě šatu, co měl na sobě, nikdo nemohl tušit, že tento novic bude jednou světcem. Na kněze byl vysvěcen v dubnu 1859 a brzy byl znám beduínům, horským sedlákům i muslimům. Ve dne v noci byl na cestách, znal i byliny a koření, jimiž léčil nemoci. Nikdy na něm nebylo nic nápadného. Hrubá deska a kus dřeva tvořily jeho lůžko. Posledních 23 roků prožil v poustevně nedaleko kláštera. Tam zemřel 16. 12. 1898. Teprve tímto dnem začal zvláštní život mnicha.

Na dvou prknech byl spuštěn do hrobky. Beduíni a sedláci byli první, kterým bylo nápadné, že nad hrobkou svítí modré světlo, které teprve za 45 dní po pohřbu zhaslo. Taková síla a světlo Boží vychází z lidí, kteří se stali živým zákonem Božím a naplněním přikázání lásky. Z jeho života se vypravuje, jak dovedl uzdravit šíleného chlapce Šebraila. Nikdo si s ním nevěděl rady, proto ho přivedli před otce Šarbela. Šebrail před ním stojí ošklivý, jeho zvířecí obličej je strhaný, chce se vrhnout na kněze. Ten se však usmívá a dělá znamení kříže. Mladý muž ustupuje, bledne, jeho oči už nehledí tak divoce. A kněz mu říká: "Šebraile, proč jsi činil zlé? Je to tak prosté mít Boha přítelem. Ty jsi trpěl, že? A lidé si mysleli, že jsi zlý. Ach ty se skláníš na kolena, mé dítě, skloň se jako v den svého prvního svatého přijímání. Vzpomínáš si? Pojd' ke mně a poslouvej." A Šarbel vyslovil nad hlavou uklidněného chlapce verš z evangelia. A nemoc se již nikdy nevrátila.

Tolik zmůže modlitba člověka, kterého kterýsi spisovatel nazval Srdcem Libanonu. Proto se stal živým evangeliem a hlasem Božím i pro nás, kteří jsme povoláni k životu podle Kristova příkladu. Také naše křesťanství prožívané a tím věrohodné, může být uzdravením a lékem pro mnohé lidské duše. Přece jako

křesťané máme poslání uzdravovat lidi, své bratry, kteří jsou nemocní hříchem. Připomeňme si, že P. Šarbel trpěl dlouhá léta zánětem nervů. Můžeme si představit, čím mu byly dlouhé, skoro beze spánku prožité noci. Procitnutí a chvatné vstávání mu bylo skutečnou mukou. Ale on si nikdy neztěžoval. Naopak říkával: "Bože, tys mi dal všechno." Asi proto, že neměl nic z tohoto světa, byl tak bohatý. Měl totiž Boha a jeho milost tak zakotvené v srdci, že ještě po smrti se u jeho hrobu děla uzdravení a vyléčení. Lidé dosud slepí zvedají ruce k nebi a s hlasitým pláčem volají: "Pane, já vidím!" hluší, kteří si mysleli, že jsou navždy ztraceni, najednou slyší - plni údivu a radosti – zvuky lidských hlasů. Jiný sem přišel ochrnutý a vzpřímen vystupuje na pahorek se zpěvem. Přicházejí proudy poutníků, nemocných i zdravých. Nedbají obtíží tamního horka a chladu noci. Ti všichni vyznávají před celým světem, že je ještě jiný svět, než tento pozemský a že Bůh zde káže o svém absolutním panství nad světem i člověkem. I když mnozí se vrací neuzdravení, přece jsou posílení ve víře a jdou s novými silami do životního boje. Vždyť poznali, že nad nimi a s nimi je Bůh.

Hned po smrti P. Šarbela Machlufa se kromě jasné záře nad hrobem objevuje další záhada. Jeho neživé tělo vylučuje pot a krev. Roku 1952 byla rakev odkryta a v ní byl shledán mrtvý kněz se stálým vzhledem živého. 14. srpna 1952 bylo možné číst v místních novinách: Přírodní zákony byly zrušeny! – Totiž tělo Šarbelovo se ukázalo nedotčeno a nepodléhající rozkladu. V jeho přítomnosti se dějí zázraky nejen na křesťanech, ale i na mohamedánech. V červenci roku 1966 bylo (mrtvé) tělo uloženo do skleněné schránky. Až do té doby pokračovali lékaři ve svých zkouškách. Kdo vidí tyto nesčetné doklady, protokoly a důkazy, tuší, že mezi nebem a zemí jsou neustále věci, které nelze vysvětlit.

Pro nás, bratři a sestry, je příklad tohoto muže potvrzením, že Bůh je stále na cestě se svým lidem a vede nás ještě do jiného světa, než je tento pozemský. Ve svém služebníku otci Šarbelovi Bůh káže o svém absolutním panství nad světem a nad člověkem. Připomíná pravdu, že věčný život existuje nezávisle na přírodních zákonech. Že lidská duše žije i po smrti fyzického těla a je nesmrtelná. A to nám dává nový důvod k prožívání své křesťanské víry. Vám, milé děti a mládeži chce tento příběh říct, abyste své mládí zasvětili radostné službě a lásce k Bohu. Vám, starší farníci, dává tento libanonský světec důvěru ve věčný život a těla vzkříšení, abyste se nemuseli bát smrti a temnoty hrobu.

A vám, milí rodiče, ukazuje tento životopis světce, kam se máte obracet o pomoc ve výchově svých dětí. Tam, kde je dárce všech milostí; Bůh našich modliteb a Pán našeho života. Jedině on vám může pomoci vychovat z dětí věrné křesťany, kteří mají svůj vlastní křesťanský názor na život a kteří si stojí za svou pravdou a svým přesvědčením. Kéž byste pro své děti vždy zůstali majákem pravdy a jistoty, aby ony nikdy nezradily svou nevinou duši.